

[Thestrup.]

pengemidler, som bagmændene skaffer dem, og som er en nødvendig del af deres bedragerier. Den egentlige kriminelle bagmandsvirksomhed er efter min opfattelse at forsyne professionelle bedragerer med penge til at begå bedragerier med.

Det fremgår af dagspressen, at man også i de andre lande i Europa står over for lignende problemer, som vi her behandler, og jeg vil tro, at vi kan hente oplysninger derfra, enten om hvad de allerede har foretaget eller agter at foretage over for denne kriminalitet. Det er her navnlig forbrydelser i forbindelse med skattelovgivning, med oprettelse af fiktive aktieselskaber, grundspekulation og svindel med de subventioner, der ydes inden for fællesmarkedet, det drejer sig om. Jeg har fået oplyst, at man i Vesttyskland og Schweiz har særligt uddannede politiafdelinger til at behandle sådan kriminalitet, samt at der under forbundsregeringen i Vesttyskland er nedsat en kommission til at finde frem til en lovgivning imod det, man betegner som økonomiske forbrydelser, og som, så vidt jeg kan se, omfatter begge de to grupper, vi her står over for, altså både de professionelle bedragerer og deres bagmænd.

I en artikel af en af disse tyske ledere af politiafdelingerne, Regierungskriminaldirektor dr. Niggemeyer, defineres økonomiske forbrydelser som følger — og jeg erkender, at det er en noget indviklet definition, han giver:

„Økonomiske forbrydelser er strafbare handlinger, der begås under udnyttelse af økonomisk eller social anseelse ved misbrug af former og fortolkningsmuligheder i gældende ret eller ved misbrug af sædvaner og skik og brug, der hviler på den inden for erhvervslivet herskende særlige tillid, og som efter handlingens udførelse og følger er egnet til ud over kränkelsen af enkeltinteresser at forstyrre eller true erhvervslivet eller samfundsformen.“

Selv om denne definition minder ikke så lidt om Grells definition og følgelig efter min mening har de samme mangler som den, hvis den skal bruges som strafbestemmelse, vil jeg dog ikke undlade at nævne den her, men jeg nævner altså, at det er en juridisk definition, og det er ikke i og for sig en strafbestemmelse.

Vi kan jo ved denne forhandling ikke træffe beslutning af nogen art. Men jeg vil gerne sige, at vi i mit parti anser det for nødvendigt, at der hurtigt gribes ind, så lignende forhold undgås eller i alt fald bremses i fremtiden. For hurtigt at nå frem til egnede bestemmelser kunne vi tænke os, at justitsministeren udpegede nogle kyndige jurister, som sammen med en repræsentant for hvert parti trådte sammen i et udvalg, der fik til opgave i løbet af 2 eller 3 måneder at udarbejde forslag til sådanne regler, således at de kunne forelægges og eventuelt vedtages, når folketinget næste gang træder sammen, hvad enten det bliver engang i september eller ved den ordinære samlings begyndelse i oktober. Det må være naturligt, at de folk, som partierne vælger, frigøres for alt andet arbejde.

Så vil jeg til slut takke ministeren for redegørelsen.

Nathalie Lind: Den redegørelse, justitsministeren sidste fredag gav os om bagmandsrapporten, var efter min opfattelse henholdende og valen. Jeg medgiver fuldt ud, at spørgsmålet om offentliggørelse er vanskeligt, og jeg finder, at ministeren har valgt den rette vej ved at sige nej til offentliggørelse. Men ved offentliggørelse tænker jeg ikke på den orientering af retsudvalget, som er nødvendig, for at folketinget kan komme til bunds i denne sag. Jeg må her stærkt beklage, at ministeren, som jeg ellers anser for at være en klog feltherre, har valgt at indtage nølerens rolle. Først efter direkte spørgsmål, bl. a. fra mig, gik ministeren med til at overlevere rapporten til retsudvalget.

„Folketinget mistænkeliggør ingen, men folketinget og dets medlemmer har pligt til at sætte fingeren på de ømme steder i samfundet eller det, de har grund til at tro er ømme steder. . . . Det er bl. a. folketingets opgave at holde øje med alle samfundets forhold.“

Jeg ville ønske, jeg selv var forfatter til disse ord, men jeg kan desværre ikke tillægge mig æren. Ordene er ministerens — jeg citerer fra folketingets behandling af Boss of Scandinavia-sagen den 24. april 1969, sp. 5964.

Men endnu mere må jeg beklage, at ministeren over for offentligheden ligesom lader forstå, at rapporten nok er kommet til pres-